

Niniejszy dokument nie stanowi doręczenia w trybie art. 15 zzs⁹ ust. 2 ustawy COVID-19 (Dz.U.2021, poz. 1842)

Sygn. akt I ACa 422/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Sławomir Jamróg
-----------------	---------------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 29 listopada 2022 r. w Krakowie

sprawy z powództwa A. Ż.

przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w B., Sądowi Okręgowemu w K., Zakładowi Karnemu w B.,
Sądowi Najwyższemu

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 30 grudnia 2020 r., sygn. akt I C 47/18

- 1. oddala obie apelacje;**
- 2. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Kielcach na rzecz adwokata M. L. kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

SSA Sławomir Jamróg

Sygn. akt I ACa 422/21

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 5 stycznia 2018r. A. Ż. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w B. i Sądu Okręgowego w K. kwoty 100.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, nieobciążanie powoda kosztami procesu na zasadzie art. 102 k.p.c. oraz o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. L. kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu, które to koszty nie zostały uiszczone w całości ani w części przez powoda, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu A. Ż. podał, iż w dniu 29 września 2008 roku został wobec niego wydany europejski nakaz aresztowania, którego postawę stanowiły postanowienie Sądu Rejonowego w B. z dnia 5 marca 2008 roku o zastosowaniu wobec niego tymczasowego aresztowania. Wskazał, iż w dniu 10 czerwca 2011 roku został zatrzymany na terytorium Wielkiej Brytanii i nie poddał się ekstradycji. Sąd Grodzki w W. zdecydował o wydaniu go w związku z postępowaniem dotyczącym czynu z art. 252 § 1 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a zwolnił go od przekazania w zakresie czynu z art. 209 § 1 k.k. W dniu 22 sierpnia 2011 roku został przekazany do Polski. Pomimo tego doszło do niesłusznego ścigania i skazania go wyrokiem z dnia 5 czerwca 2013 roku sygn. akt (...) za czyn z art. 209 § 1 k.k. nadto podniósł, że na skutek działania Sądu Rejonowego w B. doszło do mylnego umieszczenia w Krajowym Rejestrze Karnym wpisu o skazaniu go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, który nie powinien znaleźć się w rejestrze – Sąd Rejonowy w B. zaniechał bowiem przekazania informacji, która winna skutkować koniecznością usunięcia z rejestru w/w wpisu o skazaniu. Wskazał, iż z przeprowadzonego przez Zespół Prawa Karnego Rzecznika Praw Obywatelskich postępowania wyjaśniającego wynikało, iż w momencie, gdy Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Rejonowego w B. w sprawie (...), to ustały przesłanki do dalszego gromadzenia danych o skazaniu w KRK, gdyż dane o skazaniu usuwa się m. in. po otrzymaniu zawiadomienia o uchyleniu orzeczenia w wyniku kasacji, a w przedmiotowej sprawie dane o skazaniu – na skutek braku informacji Sądu Rejonowego w B. o uchyleniu wyroku skazującego – były przetwarzane przez KRK aż do dnia 10 listopada 2016 roku. Podniósł również, iż wpis w KRK, który nie został usunięty we właściwym momencie miał wpływ na jego sytuację penitencjarną. Dodał, iż cierpi na liczne schorzenia. W czasie gdy był osadzony w ZK B. wielokrotnie zwracał uwagę władz placówki penitencjarnej na swój stan zdrowia – skarga dotycząca niewłaściwego leczenia została uznana za nieuzasadnioną, gdyż nie umiał sprecyzować uwag co do sposobu udzielania mu świadczeń zdrowotnych. Zwrócił także uwagę na proces resocjalizacji, który został mu ustalony na podstawie rejestru kar, w którym została umieszczona kara, która w ogóle nie powinna zostać wobec niego orzeczona – odniósł się m. in. do kwestii widzeń z bliskimi, przepustek, warunkowego przedterminowego zwolnienia oraz zakwalifikowania go do zakładu karnego typu zamkniętego w systemie programowego oddziaływania (...), co z kolei uniemożliwiałoby mu podjęcie pracy w placówce penitencjarnej. W dalszej kolejności A. Ż. odniósł się do istoty ENA, ze szczególnym uwzględnieniem art. 607e k.p.k., który statuuje zasadę specjalności, z którą łączą się liczne wyłączenia. Dodał, iż wobec niego nie zaistniały żadne okoliczności pozwalające na uchylenie działania zasady specjalności, podnosząc jednocześnie, iż sąd brytyjski jasno określił, że podstawą przekazania go do Polski nie jest przestępstwo niealimentacji. A. Ż. przedstawił także przebieg odbywania przez niego kary pozbawienia wolności – wskazał, iż przebywał w ZK B. (od dnia 10 czerwca 2011 roku do dnia 24 września 2012 roku), dodając, iż z informacji z ZK P. wynika, że był tam osadzony w okresie od dnia 31 sierpnia 2011 roku do dnia 27 stycznia 2012 roku (wyrok Sądu Okręgowego w K. w sprawie (...)), a w innej sprawie był tymczasowo aresztowany ((...)). W dniu 19 marca 2012 roku zmieniono mu obliczenie kary, gdyż zaliczono mu okres pozbawienia wolności za granicą. W dniach od 12 stycznia 2013 roku do 31 stycznia 2013 roku przebywał w AŚ w T. – kara została z dniem 31 stycznia 2013 roku uznana za odbytą w całości. Następnie, tj. od dnia 1 marca 2013 roku do dnia 20 kwietnia 2013 roku przebywał w ZK w K. – został zwolniony w dniu 20 kwietnia 2013 roku w związku z wykonaniem zastępczej kary 50 dni pozbawienia wolności za nieuiszczoną karę grzywny. Podniósł, iż z posiadanej przez niego dokumentacji, którą przedstawił, wynikają rozbieżności w zakresie okresów odbywania kar w poszczególnych placówkach penitencjarnych – obok kary 3 lat pozbawienia wolności w sprawie (...) był osadzony także w sprawach (...) Sądu Rejonowego w B. i (...) Sądu Rejonowego w K.. A. Ż. zwrócił także uwagę na swoją sytuację zdrowotną, w związku z którą nie był prawidłowo traktowany podczas licznych transportów do sądów w celu wyjaśnienia swojej sytuacji prawnej. Z kolei co do winy Sądu Okręgowego w K. wskazał, iż dotyczy to postanowienia z dnia 12 sierpnia 2012 roku, na mocy którego zwrócono się do strony brytyjskiej o wyrażenie zgody na wykonanie przez A. Ż. zastępczej kary pozbawienia wolności ze sprawy (...), w sytuacji, gdy takiej zgody od początku nie było. Reasumując A. Ż. wskazał, iż w/w uchybienia naruszyły jego dobra osobiste, tj. dobre imię, cześć oraz wolność, jak również naraziły go na pogorszenie stanu zdrowia. Dodał, iż podstawę prawną dochodzonego przez niego roszczenia stanowi art. 448 k.c. (pозew wraz z załącznikami – k. 6 – 61).

W toku procesu powód wskazał też, że postępowanie w sprawie sygn. akt (...) Sąd Rejonowy w B. prowadził wbrew zasadzie specjalności, a Sąd Okręgowy w K. w wyroku z dnia 7 sierpnia 2012 roku podtrzymał karę pozbawienia wolności, która została wobec niego orzeczona. Dodał, iż takie, bezprawne działania naruszyły jego dobra osobiste

w postaci godności osobistej oraz dobrego imienia, jak również wywołały dla niego skutki w postaci braku wiedzy o dacie nabycia uprawnień do warunkowego przedterminowego zwolnienia, a w konsekwencji odmowy jego udzielenia z uwagi na odległy koniec kary (zarówno funkcjonariusze służby więziennej, jak i wychowawca – na podstawie danych wynikających z karty karnej – wielokrotnie informowali go o odległych terminach zakończenia wykonywania kary i wynikającym z tego odległym terminie nabycia uprawnień do warunkowego przedterminowego zwolnienia) oraz wielokrotność skazań. Podał, iż załączył dokumenty, z których wynika, iż kara 10 miesięcy pozbawienia wolności została mu wprowadzona do wykonania. Dodał, iż przez komisję, która określała system odbywania kar pozbawienia wolności został zakwalifikowany do grupy (...) w systemie zamkniętym – decyzja ta wynikała właśnie z odległego terminu końcowego wykonywania kary pozbawienia wolności, albowiem na pewnym etapie do wykonania została mu wprowadzona m. in. kara 10 miesięcy pozbawienia wolności, która została wobec niego orzeczona z naruszeniem zasady specjalności. Z uwagi na powyższe nie otrzymywał przepustek i nie mógł podjąć pracy w warunkach wolnościowych, jak również miał ograniczone widzenia z osobami trzecimi, ilość spacerów i ich czas oraz udział w zajęciach kulturalno – oświatowych. Podniósł, iż z uwagi na fakt, iż kilkakrotnie zmieniano mu kolejność wykonywania kar nieobjętych ENA i sądzono go za sprawy wyłączone na skutek działania zasady specjalności, to nie wiedział, kiedy faktycznie zakończy odbywanie kar pozbawienia wolności i kiedy może starać się o warunkowe przedterminowe zwolnienie. Nadto, z uwagi na to, iż na skutek bezprawnych działań pozwanych nie był pewny swojego stanu prawnego, już po opuszczeniu placówki penitencjarnej złożył wniosek o udzielenie mu zezwolenia na odbywanie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 9 stycznia 2004 roku sygn. akt (...) w systemie dozoru elektronicznego, gdyż był przekonany, że może zostać osadzony do odbycia kary pozbawienia wolności w sprawie wyłączonej przez zasadę specjalności wbrew przepisom prawa. Dodał, iż fakt, że był transportowany na wszystkie rozprawy w postępowaniu, które było wobec niego prowadzone wbrew zasadzie specjalności, wpłynął na pogorszenie jego stanu zdrowia, gdyż jako cukrzyk czekał na rozprawę przez wiele godzin bez dostępu do leków i odpowiedniego pożywienia, a nadto – z uwagi na pobyty w różnych placówkach penitencjarnych – musiał korzystać z pomocy różnych lekarzy służby więziennej (pismo procesowe z dnia 18 kwietnia 2018 roku – k. 115 – 116).

Pozwany Skarb Państwa zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 roku o Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż kwestionuje powództwo co do zasady i co do wysokości, uznając, że powód nie wykazał przesłanek aktualizujących odpowiedzialność Skarbu Państwa. Zdaniem pozwanego czynnościom podjętym przez Skarb Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego w B. nie można przypisać cech bezprawności – przedstawił przebieg czynności podjętych w sprawie (...), ze szczególnym uwzględnieniem tych dotyczących zwrotu karty karnej, stwierdzając finalnie, iż Sąd Rejonowy w B. dopełnił wszelkich wymagań związanych z przekazaniem stosownych informacji do KRK. Wskazał, iż wobec powoda toczyło się kilka postępowań karnych, a więc nie jest on osobą o nieposzlakowanej opinii, dla której błędny wpis w KRK mógł spowodować krzywdy, na jakie powołuje się A. Ż.. Dodał, iż powód nie zwrócił się do KRK i nie podjął żadnych działań, które zmierzałyby do uaktualnienia jego danych w KRK. Także działania Sądu Okręgowego w Kielcach nie mogą zostać uznane za bezprawne, gdyż Sąd Okręgowy w Kielcach w sposób prawidłowy i zgodny z prawem, na podstawie art. 607e § 3 pkt 8 k.p.k., wystąpił z wnioskiem o wyrażenie zgody przez organ sądowy państwa wykonania nakazu na wykonanie kary pozbawienia wolności. Podniósł, iż powód nie wykazał szkody niemajątkowej i związku przyczynowego, jak również nie udowodnił okoliczności, które można by określić mianem krzywdy w rozumieniu art. 448 k.c. Pozwany wskazał także na zarzut przedawnienia całości dochodzonego przez powoda roszczenia z tytułu odszkodowania za bezprawie jurysdykcyjne, jak również wskazał na niezasadność żądania zapłaty odsetek od dnia wniesienia pozwu. W piśmie procesowym z dnia 18 października 2019 roku stanowiącym odpowiedź na pozew co do żądań skierowanych przeciwko Skarbowi Państwa – Sądowi Najwyższemu oraz co do warunków odbywania przez A. Ż. kary pozbawienia wolności pozwany podniósł także zarzut przedawnienia roszczeń powoda wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Nadto podtrzymał wniosek o zasądzenie od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (pismo procesowe z dnia

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2020r. Sąd Okręgowy w Kielcach zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 20.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lutego 2018r. do dnia zapłaty (pkt I), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt III) nie obciążył powoda kosztami sądowymi procesu (pkt III) i przyznał od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Kielcach na rzecz adwokata u M. L. kwotę 6642zł tytułem zastępstwa procesowego z urzędu (pkt IV_.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowił następujący stan faktyczny:

Postanowieniem K. K. z dnia 10 września 2003 roku zostało wszczęte śledztwo , które zostało zamknięte postanowieniem z dnia 17 września 2004 roku i w dniu 22 września 2004 roku akta sprawy wraz z aktem oskarżenia skierowanym przeciwko A. zostały przez Prokuraturę Okręgową w K.przesłane do Sądu Okręgowego w K.(k.1223). Sąd ten wydał w dniu 18 listopada 2005 roku wyrok pod sygn. akt (...), którym uznał m. in. A. Ż. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 50 złotych. Sąd Apelacyjny w K. wyrokiem z dnia 20 grudnia 2006 roku sygn. akt (...) utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego wK. z dnia 18 listopada 2005 roku sygn. akt (...).

Prokuratura Okręgowa w K. wniosła do Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 czerwca 2008 roku o wydanie wobec A. Ż. europejskiego nakazu aresztowania obejmującego karę pozbawienia wolności, która orzeczona została wyrokiem Sądu Okręgowego w K.z dnia 18 listopada 2005 roku sygn. akt (...).

W dniu 29 marca 2007 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w B.wydał zarządzenie o poszukiwaniu podejrzanego A. Ż. w celu ustalenia jego miejsca pobytu. Postanowieniem Sądu Rejonowego w B. z dnia 5 marca 2008 roku sygn. akt (...) zastosowano wobec podejrzanego A. Ż. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 14 dni od daty zatrzymania. Postępowanie to dotyczyło czynu z art. 209 § 1 k.k. W dniu 7 marca 2008 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w B. wydał postanowienie, na mocy którego zarządzono poszukiwanie podejrzanego A. Ż. listem gończym .

Europejski nakaz aresztowania wydany został przez Sąd Okręgowy w K. na podstawie postanowienia z dnia 29 września 2008 roku w sprawie sygn. akt (...) (...) (...)dotyczący A. Ż., którym objęto zarówno postanowienie Sądu Rejonowego w B. z dnia 5 marca 2008 roku sygn. akt (...)(...) o zastosowaniu tymczasowego aresztowania jak też wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 18 listopada 2005 roku sygn. akt (...). W treści ENA wskazano, iż nakaz odnosi się do 2 przestępstw – z art. 209 § 1 k.k. oraz z art. 252 § 1 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. .

A. Ż. został zatrzymany na terytorium Wielkiej Brytanii w dniu 10 czerwca 2011r. W dniu 22 sierpnia 2011r. został przekazany przez stronę brytyjską i przyleciał z L. do Polski pod konwojem funkcjonariuszy Policji. Został przyjęty w Areszcie Śledczym W. jako tymczasowo aresztowany.

W dniu 24 sierpnia 2011 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w B. wystąpił z nakazem wydania i niezwłocznego przetransportowania A. Ż. z AŚ W. – B. do Zakładu Karnego P.. Na podstawie zarządzenia Z-cy Przewodniczącego III Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w K. z dnia 24 sierpnia 2011 roku poszukiwania A. Ż. europejskim nakazem aresztowania zostały odwołane .

Postanowieniem Prokuratora Prokuratury Rejonowej w B.z dnia 5 września 2011 roku sygn. akt (...) postępowanie w sprawie (...) wobec A. Ż. podejrzanego o czyn z art. 209 § 1 k.k. zostało podjęte. Postanowieniem Prokuratora Prokuratury Rejonowej w B. z dnia 5 września 2011 roku sygn. akt (...) uchylono wobec A. Ż. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania.

Postanowieniem Prokuratora Prokuratury Rejonowej w B. z dnia 6 września 2011 roku sygn. akt (...) wszczęto śledztwo wobec A. Ż. o czyn z art. 209 § 1 k.k., a akt oskarżenia został skierowany do Sądu Rejonowego w B. . Sąd ten wydał w dniu 31 października 2011r. wyrok w sprawie sygn. akt (...), na mocy którego orzeczono wobec A. Ż. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 209§1 k.k. Wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 7 sierpnia 2012 roku sygn. akt (...) wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 31 października 2011 roku sygn. akt (...) został utrzymany w mocy, apelacja została uznana za oczywiście bezzasadną. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że A. Ż. podnosząc, iż jego

skazanie nastąpiło z naruszeniem zakazu ścigania za czyny nieobjęte ENA, nie ma racji, gdyż podstawę prawną zakazu ścigania stanowił art. 607e § 1 k.p.k., a nie wskazany przez A. Ż. przepis art. 596 k.p.k. (przekazanie na podstawie ENA nastąpiło z Wielkiej Brytanii, a więc z państwa członkowskiego UE). Sąd Okręgowy podniósł, iż ENA, który został wystawiony przez Sąd Okręgowy w K. w dniu 29 września 2008 roku odnosił się do dwóch przestępstw – jednym z nich było wskazane w punkcie 2.I rubryki D przestępstwo niealimentacji z art. 209 §1 k.k., za które A. Ż. został przez Sąd Rejonowy w B. skazany zaskarżonym wyrokiem. Dodał, iż z tłumaczenia potwierdzenia przekazania wynika, iż podstawę przekazania A. Ż. z Wielkiej Brytanii do Polski stanowiło jedno z dwóch przestępstw wskazanych w ENA, tj. przestępstwo nie alimentacji, a więc zarzut dotyczący naruszenia zasady specjalności z art. 607e § 1 k.p.k. jest bezzasadny

Wyrok uprawomocnił się w dniu 7 sierpnia 2012 roku i został skierowany do wykonania .

W dniu 9 października 2012 roku obrońca A. Ż. wniósł kasację od wyroku Sądu Okręgowego w (...) z dnia 7 sierpnia 2012 roku sygn. akt (...) . Wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 roku sygn. akt (...) wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 7 sierpnia 2012 roku sygn. akt (...) został uchylony i sprawa została przekazana Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W uzasadnieniu Sąd Najwyższy wskazał, iż z analizy akt sprawy wynika, iż A. Ż. został przekazany do Polski z terytorium Wielkiej Brytanii w wykonaniu europejskiego nakazu aresztowania, który został wydany przez Sąd Okręgowy w Kielcach w dniu 29 września 2008 roku. Podstawą jego wydania była potrzeba realizacji postanowienia Sądu Rejonowego wB. z 5 marca 2008 roku o zastosowaniu wobec A. Ż. tymczasowego aresztowania, celem przeprowadzenia przeciwko niemu postępowania karnego o czyn z art. 209 § 1 k.k. oraz wykonania kary 3 lat pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K.z dnia 18 listopada 2005 roku za występki z art. 282 k.k. Potwierdzenie przekazania A. Ż., wystawione przez (...) / (...) w L., wskazuje jedynie na okoliczność, że podstawę tej decyzji stanowił europejski nakaz aresztowania, niemniej nie określa w sposób jednoznaczny, czy owo przekazanie odnosiło się do obu wskazanych we wniosku przestępstw. Zważywszy na postać omawianych dokumentów - fotokopie, brak oryginałów – nie jest aktualnie możliwe kategoryczne wnioskowanie co do tej kwestii, w tym zwłaszcza w sposób postulowany przez skarżącego, niezbędna jest bowiem ich weryfikacja, poprzez uzyskanie od władz brytyjskich jednoznacznego stanowiska co do zakresu przekazania A. Ż. władzom polskim. Dopiero po uzyskaniu stosownych dokumentów będzie możliwa definitywna ocena, czy faktycznie występki z art. 209 k.k. nie stanowiły podstawy przekazania, a tym samym czy w realiach rozpoznawanej sprawy wystąpiła negatywna przesłanka procesowa o jakiej mowa w art. 17 § 1 pkt 11 w zw. z art. 607e § 1 k.p.k.

W dniu 11 kwietnia 2013 roku do Sądu Rejonowego w B. wpłynęło postanowienie Sądu Najwyższego – Izby Karnej z dnia 10 kwietnia 2013r. sygn. akt (...), na mocy którego, na podstawie art. 532 § 1 k.p.k., wstrzymano wykonanie wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 7 sierpnia 2012 roku sygn. akt(...), którym utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 31 października 2011 roku sygn. akt (...), którym za czyn z art. 209 § 1 k.k. skazano A. Ż. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1) oraz, na podstawie art. 532 § 2 k.p.k., art. 249 § 1 k.p.k. i art. 275 § 1 i 2 k.p.k., zastosowano wobec A. Ż. środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji z obowiązkiem zgłaszania się raz na dwa tygodnie do jednostki Policji właściwej dla miejsca zamieszkania .

Zarządzeniem z dnia 17 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy w B. uchylił zarządzenie o prawomocności wyroku z dnia 31 października 2011 roku sygn. akt (...) i zwrócił się do KRK o zwrot karty karnej dotyczącej A. Ż., która przesłana została w dniu 23 października 2012 roku – pismo skierowane do MS KRK dotyczące zwrotu karty karnej zostało przygotowane w dniu 7 sierpnia 2013 roku . Nie został dołączony dowód doręczenia korespondencji do MS KRK. Ponowna korespondencja w powyższym zakresie, tj. co do zwrotu karty karnej została przesłana za pomocą fax-u w dniu 10 listopada 2016 roku, a karta karna dotycząca A. Ż. została przez Biuro Informacyjne KRK MS zwrócona w dniu 16 listopada 2016 roku. Na znajdującym się w aktach sprawy zarządzeniu z dnia 17 lipca 2013 roku dot. m. in. zwrotu karty karnej dotyczącej A. Ż. brak jest adnotacji o wykonaniu w/w zarządzenia. Jak wynika z treści notatki urzędowej dopiero w dniu 26 maja 2017 roku przesłano na prośbę KRK MS faxem zarządzenie z dnia 17 lipca 2013 roku ..

Wyrokiem z dnia 1 października 2013 roku sygn. akt (...) Sąd Okręgowy w K. uchylił wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 31 października 2011 roku sygn. akt (...) i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B. . W uzasadnieniu wskazał, iż dowody, które zostały dotychczas zgromadzone w sprawie poddają w wątpliwość to, czy warunek z art. 607e § 1 k.p.k. został spełniony. Dodał, iż ponownie rozpoznając sprawę, Sąd Rejonowy przed podjęciem decyzji o wyznaczeniu rozprawy, winien przeprowadzić w ramach obrotu prawnego z zagranicą dowód z dokumentów wytworzonych przez instytucje Królestwa Wielkiej Brytanii świadczących o zakresie wydania A. Ż. w związku z wystawionym wobec niego ENA, a w szczególności czy obejmowało ono także ściganie o czyn z art. 209 § 1 k.k. Sprawa została wpisana w Sądzie Rejonowym w B. pod sygn. akt (...). Postanowieniem Sądu Rejonowego w B. z dnia 9 maja 2014 roku, na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 607e k.p.k., postępowanie w sprawie sygn. akt (...) zostało umorzone. Postanowieniem z dnia 29 lipca 2014 roku sygn. akt (...) Sąd Okręgowy w Kielcach uchylił postanowienie Sądu Rejonowego w B. z dnia 9 maja 2014 roku sygn. akt (...) w przedmiocie umorzenia postępowania i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B.. W uzasadnieniu wskazał, iż z uzyskanego przez Sąd I instancji dokumentu opatrzonego datą 25 lipca 2011 roku w dalszym ciągu nie wynika, które przestępstwo stanowiło podstawę przekazania A. Ż., gdyż wskazano w nim jedynie, iż przestępstwem podlegającym ekstradycji jest przestępstwo wyszczególnione w części I nakazu sądowego. W dniu 7 stycznia 2016 roku strona brytyjska przesłała drogą mailową odpowiedź, z której wskazano, iż nakazuje się zwolnić A. Ż. od wykroczenia nie płacenia alimentów na rzecz dziecka. Postanowieniem Sądu Rejonowego w B. z dnia 28 kwietnia 2016 roku, na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 607e § 1 k.p.k., postępowanie w sprawie sygn. akt (...) zostało umorzone. A. Ż. nie odbył kary pozbawienia wolności, która została wobec niego orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 31 października 2011 roku sygn. akt (...).

Nadto Sąd Okręgowy ustalił, że postanowieniem KPP B. z dnia 1 października 2003 roku wszczęto przeciwko A. Ż. dochodzenie o czyn z art. 209 § 1 k.k. W dniu 9 stycznia 2004 roku Sąd Rejonowy w B. sygn. akt (...) wydał wyrok nakazowy, w którym uznał A. Ż. za winnego popełnienia czynu z art. 209 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze po 30 godzin w stosunku miesięcznym. Wyrok uprawomocnił się w dniu 23 stycznia 2004 roku. Postanowieniem Sądu Rejonowego w B. z dnia 6 września 2005 roku sygn. akt (...) postępowanie wykonawcze wobec A. Ż. zostało zawieszona. Postanowieniem Sądu Rejonowego w B. z dnia 17 stycznia 2011 roku sygn. akt II Ko 1999/10, na podstawie art. 15 § 2 kkw, postępowanie wykonawcze wobec A. Ż. zostało podjęte. Postanowieniem Sądu Rejonowego w B. z dnia 11 maja 2011 roku sygn. akt (...), kara 12 miesięcy ograniczenia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 9 stycznia 2004 roku sygn. akt (...), została zamieniona na zastępczą karę pozbawienia wolności w rozmiarze 6 miesięcy. Postanowienie uprawomocniło się w dniu 8 czerwca 2011 roku. Dokumentacja została przesłana do Zakładu Karnego w P.. A. Ż. nie zgłosił się do odbycia kary. Postanowieniem z dnia 21 listopada 2011 roku sygn. akt (...) Sąd Rejonowy w B., na podstawie art. 13 § 1 kkw, rozstrzygnął wątpliwość odnośnie wykonania wobec A. Ż. zastępczej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie sygn. akt (...) stwierdzając, iż kara ta nie podlega wykonaniu . Postanowienie uprawomocniło się w dniu 9 grudnia 2011 roku . W dniu 19 stycznia 2012 roku Sąd Rejonowy w B., na podstawie art. 607e § 3 pkt 8 k.p.k., wystąpił do Sądu Okręgowego w K. z wnioskiem o wystąpienie do organu sądowego państwa wykonania ENA wydanego przez Sąd Okręgowy w K. w sprawie (...), który zdecydował o przekazaniu A. Ż. do Polski, o wyrażenie zgody na wykonanie wobec niego także zastępczej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie sygn. akt (...). Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2012 roku sygn. akt (...) Sąd Okręgowy w K., na wniosek Sądu Rejonowego w B., na podstawie art. 607e § 3 pkt 8 k.p.k., wystąpił do władz sądowniczych Wielkiej Brytanii o wyrażenie zgody na wprowadzenie do wykonania wobec A. Ż. zastępczej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, za orzeczoną wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 9 stycznia 2004 roku sygn. akt (...) karę 12 miesięcy ograniczenia wolności. Postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2014 roku sygn. akt (...) Sąd Rejonowy w B., na podstawie art. 15 § 1 kkw w zw. z art. 103 § 1 pkt 3 k.k., umorzył postępowanie wykonawcze wobec A. Ż. w sprawie sygn. akt (...) w części dotyczącej wykonania kary ograniczenia wolności z uwagi na przedawnienie wykonania tej kary. Postanowienie uprawomocniło się w dniu 27 maja 2014 roku

W dniu 23 kwietnia 2013 roku A. Ż. złożył w Sądzie Okręgowym w T. wniosek o udzielenie zezwolenia na odbywanie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, która została wobec niego orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 9

stycznia 2004 roku sygn. akt (...), w systemie dozoru elektronicznego. Postanowieniem z dnia 17 maja 2013 roku sygn. akt (...) Sąd Okręgowy w T., na podstawie art. 15 § 1 kkw, umorzył postępowanie wykonawcze w przedmiocie udzielenia A. Ż. zezwolenia na odbywanie zastępczej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie (...) Sądu Rejonowego w B. w systemie dozoru elektronicznego.

Sąd Okręgowy ustalił także, że jednostki penitencjarne ujawniały w latach 2011-2014 w sposób rozbieżny przyjęte do wykonania i podlegające wykonaniu kary pozbawienia wolności i zastępcze kary pozbawienia wolności wobec A. Ż.. Ponawiane próby wprowadzenia do wykonania kar nie objętych przekazaniem przez Sąd Grodzki w W., przy stałe ponawianym braku zgody A. Ż., przy trwającym ponad 4 lata postępowaniu w sprawie (...) Sądu Rejonowego w B., rodziły u A. Ż. obawy co do sytuacji penitencjarnej, długości pobytu w jednostkach penitencjarnych oraz poczucie zagrożenia. Na skutek niewłaściwego przetwarzania danych co do skazania w sprawie sygn. (...) Sądu Rejonowego w B. A. Ż. w okresie od 5 czerwca 2013r. do 10 listopada 2016r. w Krajowym Rejestrze Karnym ujawnione pozostawało skazanie A. Ż. za przestępstwo nie alimentacji w sprawie sygn.(...) Sądu Rejonowego w B.. A. Ż. korzystając z pomocy obrońcy czynił starania o wyjaśnienie swojej sytuacji prawno-karnej i zaniechanie dalszego przetwarzania nieprawdziwych danych.

Sąd Okręgowy ustalił również, że A. Ż. przebywał w Zakładach Karnych od dnia 31 sierpnia 2011r. do dnia 27 stycznia 2012r. i od 10 czerwca 2011r. do 24 września 2012r. w Zakładzie Karnym w B., gdzie był leczony, a następnie w dniach od 12 stycznia 2013 roku do 31 stycznia 2013 roku . Kara pozbawienia wolności orzeczona w sprawie (...) została z dniem 31 stycznia 2013 roku uznana za odbytą w całości. Następnie, tj. od dnia 1 marca 2013 roku do dnia 20 kwietnia 2013 roku odbywał karę odbywał zastępczą kary 50 dni pozbawienia wolności za nieuiszczoną w sprawie (...) karę grzywny.

Przy tym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał, że powództwo w części zasługuje na uwzględnienie. Zwrócił uwagę , że w okresie od 5 czerwca 2013r. do 10 listopada 2016r w Krajowym Rejestrze Karnym ujawniono tamże wbrew treści art.14ust.1pkt3 ustawy z dnia 24 maja 2000r. o Krajowym Rejestrze Karnym informacje o skazaniu, albowiem zarządzenie Sądu Rejonowego w B. o uchyleniu zarządzenia o prawomocności wyroku z dnia 31 października 2011 roku sygn. akt (...) i zwróceniu się do KRK o zwrot karty karnej dotyczącej A. Ż., nie zostało wykonane. Brak jest w aktach sprawy dowodu doręczenia i podjęcia działań dla reklamacji wskazanej przesyłki. Zdaniem Sądu pierwszej instancji Sąd Rejonowy w B. wbrew prawnemu obowiązкови nie dopełnił wymaganych czynności. Doszło zatem do wykazania bezprawności w działaniu Sądu Rejonowego w B. w rozumieniu art.417§1k.c., w następstwie której przetwarzane były nadal w Krajowym Rejestrze Karnym dane o opisanym wyżej skazaniu A. Ż.. W ocenie Sądu Okręgowego doszło w ten sposób do naruszenia dobra osobistego A. Ż. obejmującego godność i wolność w rozumieniu wolności od obawy, strachu i od działania pod przymusem. Sytuacja ta powodowała, że w latach 2012-2016 powód był narażony na negatywne odczucia i stres, naruszający wolność i godność powoda, wskutek bezpodstawnego przetwarzania danych powoda w KRK. Stan ten istniał pomimo, że powód podważał zasadność i dopuszczalność prowadzenia postępowania w sprawie sygn. (...) Sądu Rejonowego w B. oraz skierowania do wykonania orzeczeń innych niż objęte zakresem ekstradycji, czyli w sprawie (...) Sądu Okręgowego wK. z powołaniem na zakres przekazania udzielonego w postępowaniu przed Sądem Grodzkim w W.. Sąd Okręgowy wskazał, że dalsze ujawnianie danych o skazaniu może, nawet dla osoby już uprzednio skazanej, stworzyć poczucie zagrożenia, niepewności, stanowiących źródło stresu i frustracji, na co powoływał się powód, zatem decyduje o naruszeniu jego dóbr osobistych w postaci wolności i godności. To powód ujawnił nieprawidłowość danych nadal ujawnianych w KRK, co wymagało podjęcie przez niego działań zmierzających do usunięcia nieprawidłowości. Podważanie prawidłowości i zasadności stanowiska A. Ż. poprzez kontynuowanie postępowania karnego oraz podejmowane działania zmierzające do pozyskania zgody na wykonanie innych orzeczeń niż objętych przekazaniem, powodowały zdaniem Sądu Okręgowego uzasadnione obawy A. Ż., jego strach o zastosowanie wobec niego przymusu w rozumieniu pozbawienia wolności w celu wykonania kar prawomocnie orzeczonych, ale nie objętych przekazaniem, naruszając zarazem jego godność jako osoby „uwolnionej” w legalnym postępowaniu przed Sądem Grodzkim w W.. Mając na uwadze czas trwania stanu bezprawności i powodowanego nim naruszenia dóbr osobistych, tj. do 10 listopada 2016r., powództwo wytoczone w 29 grudnia 2017r. nie jest przedawnione (art.442⁽¹⁾k.c.). Uprzednie skazanie powoda oraz stosowanie procedury ekstradycji nie może w

świecie powoływanego przez stronę pozwaną art.5k.c. pozbawiać ochrony prawnej w przypadku zaistnienia przesłanek z art.417k.c. i naruszenia dóbr osobistych o podstawowym znaczeniu.

Odwołując się do art. 448 k.c. oraz mając na uwadze charakter dobra osobistego tj wolność i godność człowieka oraz nie zrealizowania przez wymiar sprawiedliwości obligatoryjnych i podstawowych z punktu widzenia jednostki obowiązków, skutkujących ograniczeniem praw powoda w zakresie wykraczającym ponad wynikający z upoważnienia określonego obowiązującymi przepisami oraz długotrwałość stanu naruszenia (tj. ponad 3 lata), Sąd Okręgowy przyjął, że powodowi należy się zadośćuczynienie. Przy określeniu wysokości zadośćuczynienia Sąd Okręgowy miał na uwadze, iż skazanie w sprawie sygn. (...) nie było jedynym ujawnionym w KRK co do powoda. Ponadto powód nie wykazał by fakt ujawnienia tego skazania wpłynął na sytuację powoda jako pracownika. Sąd zwrócił uwagę, że powód sam wskazał, iż z uwagi na problemy zdrowotne podlegał ograniczeniom w świadczeniu pracy, zarazem poszukując pracy miał świadomość swojej karalności (nie wynikającej z nieusunięcia danych o skazaniu objętych procesem). A. Ż. nie wykazał nadto, aby w następstwie przypisanych naruszeń doznał uszczerbku na zdrowiu (art.6k.c. w zw. z art.232k.c.), poza ogólnikowymi twierdzeniami nie zaoferował żadnych dowodów dla wykazania tej okoliczności. Bezsprzeczne zaś było, iż powód po przekazaniu do kraju cierpiał na schorzenia somatyczne, które objęte były leczeniem i hospitalizacją w okresie pozbawienia wolności, a następnie także po opuszczeniu zakładu karnego. Zasądzone na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 417 § 1 k.c. świadczenie w kwocie 20.000zł jest proporcjonalne do rodzaju naruszonych dóbr (wolność i godność), rozmiaru doznanej krzywdy, intensywność naruszenia z uwagi na długotrwałość cierpień psychicznych doświadczanych przez powoda w następstwie utrzymywania uchylonego skazania w danych przetwarzanych w KRK. Sąd miał też na uwadze zakończenie odbywania kar pozbawienia wolności przez powoda 20 kwietnia 2013r. i fakt, że przetwarzanie danych w KRK nie wpływało na sytuację penitencjarną powoda. Dalej idące żądanie zadośćuczynienia zostało oddalone jako wygórowane i nie znajdujące oparcia w okolicznościach faktycznych sprawy.

Za nieprzedawnione w świetle art.442⁽¹⁾k.c. Sąd Okręgowy uznał także roszczenie wynikające z długotrwałości postępowania w sprawie (...) prowadzonego przez Sąd Rejonowy w B., które zakończyło się wydanym na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 607e § 1 k.p.k., postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2016 roku o umorzeniu postępowania (k. 611 akt(...)). Sąd Okręgowy przyjął jednak, że powód nie wykazał, że podjęcie postępowania w sprawie sygn.(...) (uprzednio sygn. (...)) oraz prowadzenie wskazanego postępowania było bezpodstawne oraz toczyło się w sposób przewlekły, mając na uwadze nie tylko czas trwania postępowania, ale także ograniczoną ilość rozpraw wymagających udziału powoda jako oskarżonego. Sąd karny dysponował bowiem potwierdzeniem przekazania A. Ż., wystawionym przez (...)/(...)w L., który wskazywał jedynie na okoliczność, że podstawę tej decyzji stanowił europejski nakaz aresztowania, obejmujący dwa przestępstwa. Sąd Rejonowy, jak również Sąd Okręgowy w oparciu o wskazane dokumenty urzędowe negowały naruszenie zasady specjalności określonej w art. 607e § 1 k.p.k. i odwoływały się do argumentu, że skoro przedmiotowy ENA obejmował między innymi ściganie za występki niealimentacji i na podstawie tego nakazu nastąpiło przekazanie skazanego władzom polskim, to jest oczywiste, że owo przekazanie odnosiło się także do tego czynu. Dopiero na etapie kasacji powód zaoferował dokumenty w postaci fotokopii poddające w wątpliwość zakres przekazania. Za wskazaniem Sądu Najwyższego podjęto próbę pozyskania od Sądu Grodzkiego w W. dokumentów urzędowych (odpisów) zapadłych orzeczeń i wyjaśnień co do zakresu przekazania. Brak zatem podstaw dla przyjęcia dopuszczenia się przez Sąd Rejonowy w B. i Sąd Okręgowy w K. rażąco błędnej wykładni lub oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa, przekraczającego w sposób kwalifikowany granice sędziowskiej swobody wykładni i stosowania prawa, stosownie do wyników postępowania dowodowego.

Sąd pierwszej instancji uznał brak podstaw do postawienia zarzutu braku efektywnego prowadzenia sprawy i braku należytej staranności procesowej, co wypełniałoby przesłanki bezprawności przewidzianej w art. 417 k.c. Tym samym brak podstaw do przyjęcia, aby postępowanie w sprawie sygn. (...) Sądu Rejonowego w B. prowadzone było w taki sposób, że stanowiło to naruszenie prawa do sądu przez konieczność udziału w postępowaniu z zarzutem popełnienia przestępstwa, czego nie zdołano udowodnić. Ponadto prawo do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie nie jest dobrem osobistym.

Zdaniem Sądu Okręgowego powód nie zaoferował też żadnych dowodów dla wykazania, aby w czasie doprowadzania do sądu w związku z rozprawami dopuszczono się naruszenia jakichkolwiek praw powoda (art.6k.c.). Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2013r. VKK 67/13 (doreczone powodowi 22.04.2013r.) o zastosowaniu środka zapobiegawczego w postaci dozoru wydane zostało na podstawie przepisu art. 532§1k.p.k. w zw. z art.275k.p.k.. W uzasadnieniu postanowienia powołano potrzebę zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania, oznaczając raz na dwa tygodnie obowiązek zgłaszania się do organu policji, jako nie powodujący dla powoda nadmiernej uciążliwości, a pozwalający na kontrolę jego zachowania w aspekcie nieutrudniania postępowania karnego. Zarówno zatem orzeczenie środka zapobiegawczego, jak również rodzaj środka, częstotliwość stosowania dozoru znajdowały uzasadnienie w obowiązujących przepisach prawa i okolicznościach dotyczących sprawy i osoby powoda. Brak zatem podstaw dla przyjęcia zaistnienia bezprawia jurysdykcyjnego uzasadniającego przyjęcie odpowiedzialności Skarbu Państwa na podstawie art.417§1k.c.. Zatem stosowanie środka zapobiegawczego w wykonaniu wskazanego postanowienia z dnia 10 kwietnia 2013r. przez okres dalszego trwania postępowania było działaniem legalnym. Powód zgodnie z art.254§1k.p.k. mógł w każdym czasie składać wnioski o uchylenie środka zapobiegawczego, z czego bezsprzecznie nie skorzystał. Powód nie wykazał nadto aby stosowanie dozoru spowodowało szkodę (art.6k.c.), która winna mieć charakter realny a nie tylko hipotetyczny.

Odwołując się do art. 442⁽¹⁾§ 1 k.c. Sąd pierwszej instancji uznał za zasadny zarzut przedawnienia roszczeń A. Ż. w zakresie wywodzonym przez powoda ze sposobu odbywania kary pobawienia wolności w Zakładzie Karnym w B., w tym leczenia powoda, zakwalifikowania do systemu programowego oddziaływania(...) i negatywnych skutków w zakresie korzystania z przepustek, możliwości pracy. A. Ż. w Zakładzie Karnym w B. przebywał od 10 czerwca 2011r. do 24 września 2012r., a zatem zarówno podmiot powoływany jako odpowiedzialny za nieprawidłowe warunki odbywania kary i leczenia, jak również źródło szkody – nieprawidłowości w jednostce penitencjarnej, były powodowi znane. Niezależnie od tego Sąd uznał, że powód nie zaoferował żadnych dowodów dla wykazania podnoszonych nieprawidłowości, zarzuty miały charakter ogólnikowy i koncentrowały się na leczeniu powoda (art.6k.c.). Powód nie udowodnił także, by jakiegokolwiek działania lecznicze prowadzone były przez pozwanego w sposób niewłaściwy, a co za tym idzie - skutkowały doznaniem jakiejkolwiek szkody. Przepisy art. 115 § 1 i § 1a w zw. z art. 102 pkt 1 kodeksu karnego wykonawczego nie zostały naruszone..

Za przedawnione w oparciu o przepis art.442⁽¹⁾k.c. Sąd uznał także, że roszczenia wywodzone z postępowania sygn. (...) prowadzonego przed Sądem Okręgowym w K.. Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2012 roku sygn. akt (...) Sąd Okręgowy w K., na wniosek Sądu Rejonowego w B., na podstawie art. 607e § 3 pkt 8 k.p.k., wystąpił do władz sądowniczych Wielkiej Brytanii o wyrażenie zgody na wprowadzenie do wykonania wobec A. Ż. zastępczej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, za orzeczoną wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 9 stycznia 2004 roku sygn. akt (...) karę 12 miesięcy ograniczenia wolności, który został wydany przez władze sądownicze Wielkiej Brytanii w realizacji ENA Sądu Okręgowego w K.z dnia 29 września 2008 roku sygn. akt (...) (k. 13 – 20 sygn. akt (...)). Powód w piśmie z dnia 6 kwietnia 2012 roku, oświadczył, iż w związku z prowadzoną wobec niego przez Sąd Okręgowy w Kielcach procedurą (...) (...) wyraża zgodę na wprowadzenie do wykonania jedynie kary w sprawie sygn. akt (...), a nie wyraża zgody na wprowadzenie do wykonania żadnych innych kar. Zatem już w 2012r. powód wiedział o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. W 2012r. powód zakończył odbywanie długoterminowej kary pozbawienia wolności -24.09.2012r., a w 2013 przebywał w zakładzie karnym w okresach od 12 stycznia 2013r. do 31 stycznia 2013r. i od 1 marca 2013r. do 20 kwietnia 2013r., a zatem nie doznawał przeszkód dla wytoczenia stosownego powództwa.

Skutkowało to oddaleniem powództwa w pozostałej części.

Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu powołano art. 102 k.p.c.

Apelacje od tego wyroku wniosły obie strony.

Powód zaskarżył wyrok w części oddalającej powództwo, zarzucając:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.

1. art. 448 k.c. w zw. z art. 24 k.c. w zw. z art. 23 k.c. w zw. za rt. 417§ 1 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że rozmiar krzywdy Powoda wywołanej niezrealizowaniem przez wymiar sprawiedliwości podstawowych obowiązków, nie uzasadnia zasądzenia zadośćuczynienia w dochodzonej przez Powoda wysokości, a w szczególności przez uwzględnienie w ramach oceny tej krzywdy okoliczności, która nie powinna mieć znaczenia tj. uprzedniego skazania Powoda i jednocześnie nieuwzględnienie w sposób dostateczny okoliczności związanych z rodzajem naruszonego dobra, charakterem, długotrwałością stanu naruszenia, naruszonych przez wymiar sprawiedliwości obowiązków, poczuciem pokrzywdzenia Powoda, jak również pominięcia takich okoliczności jak: stosowanego programu resocjalizacji w oparciu o rejestr karny, ograniczonej możliwości widzeń z bliskimi, ubiegania się o udzielenie przepustek, warunkowe przedterminowe zwolnienie, zakwalifikowanie Powoda do zakładu karnego typu zamkniętego z systemem programowanego oddziaływania - (...), doznanego przez Powoda uszczerbku na zdrowiu, naruszenia dobrego imienia Powoda, rzutuujących na rozmiar doznanej krzywdy tj. co w konsekwencji doprowadziło do przyznania Powodowi nieodpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia;

2. art. 417 §1 kc. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy na skutek sprzecznego z prawem działania Sądu Powodowi została wyrządzona szkoda w postaci ograniczenia wolności;

3. art. 417 § 1 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji gdy Sąd Grodzki w W. w sposób wyraźny zwolnił Powoda od przekazania w zakresie przestępstwa nie alimentacji z art. 209 § 1 k.k, Powód nie zrzekł się zasady specjalności, a Sąd Rejonowy w, B. nie przeanalizował dokładnie, które orzeczenia stanowią podstawę przekazania, wbrew nakazowi ustalenia zakresu zasady specjalności, co przesądzało o prowadzeniu postępowania wbrew art. 607e. §1e k.p.k., jak również pomimo wskazań Sądu Najwyższego, iż niezbędne jest dokonanie weryfikacji poprzez „uzyskanie od władz brytyjskich jednoznacznego stanowiska co do zakresu przekazania A. Ż. władzom polskim” - Sąd Rejonowy w B. zaniechał takowej inicjatywy na wcześniejszym etapie, przesądzając o braku efektywności prowadzonego postępowania i prolongowaniu terminu finalnego rozpoznania sprawy;

4. art. 6 k.c. w zw. z art. 24 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że ta na Powodzie spoczywał ciężar dowodu, że warunki w Zakładzie Karnym nie odpowiadały obowiązującym normom i że doszło do naruszenia dóbr osobistych, w sytuacji gdy ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na Pozwanym;

5. art. 442⁽¹⁾ k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że roszczenie Powoda w zakresie odbywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w B., w tym leczenia Powoda, zakwalifikowania do systemu programowego oddziaływania (...), negatywnych skutków w zakresie korzystania z przepustek, możliwości pracy - uległo przedawnieniu, w sytuacji gdy Powód przez cały okres pobytu w Zakładzie karnym nie uzyskał wiedzy niezbędnej do realizacji swych roszczeń, jak również nie był świadomy, że odbywa karę w warunkach niezgodnych z obowiązującymi przepisami;

6.art. 442⁽¹⁾ k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że roszczenie Powoda wywodzone z prowadzonego postępowania w sprawie o sygn. (...) przed Sądem Okręgowym w K. jest przedawnione, w sytuacji gdy przesądzenie, iż wydanie A. Ż. nie nastąpiło w związku z przestępstwem nie alimentacji nastąpiło na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 28 kwietnia 2016 roku (sygn. akt (...)) umarzającego postępowanie w sprawie, co winno być zakwalifikowane jako początek biegu terminu przedawnienia;

7. art. 5 k.c. w zw. z art. 442¹ k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie , w sytuacji gdy doszło do szkody na osobie, w sytuacji gdy powód przez okres 4 lat stosownie do udzielonych mu informacji przez Sąd Grodzki w W. bezskutecznie podważał zasadność i dopuszczalność postępowania, a kontynuacja postępowania wbrew zasadzie specjalności, podejmowanie działań zmierzających do uzyskania zgody na wykonanie innych orzeczeń niż objętych przekazaniem, powodowały uzasadnione obawy Powoda w zakresie zastosowania przymusowego pozbawienia wolności, naruszając

tym samym podstawowe dobro osobiste – godność Powoda; naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia,

II. naruszenie przepisów postępowania tj.:

1. art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez przyjęcie przez Sąd, że:

a) Powód nie wykazał, aby w następstwie przypisanych naruszeń doznał uszczerbku na zdrowiu bazując wyłącznie na ogólnikowych twierdzeniach, w sytuacji gdy Powód przedłożył do dyspozycji Sądu obszerną dokumentację medyczną – wyniki poziomu cukru i RP z dnia 27 czerwca 2012 roku, orzeczenia o stopniu niepełnosprawności z dnia 11 lipca 2013 roku, z dnia 3

lipca 2014 roku, z dnia 1 sierpnia 2016 roku, kartę informacyjną leczenia szpitalnego z dnia 20 listopada 2012 roku, z dnia 22 kwietnia 2014 roku, kartę informacyjną z dnia 25 lipca 2016 roku, z której wprost wynikało, iż ustalony u Powoda stopień niepełnosprawności istnieje od 15 czerwca 2011 roku, to jest od kilku dni po zatrzymaniu Powoda w Wielkiej Brytanii, a stan zdrowia Powoda ulegał systematycznemu pogorszeniu również w wyniku nasilonego stresu i obawy przed przymusowym działaniem w rozumieniu pozbawienia wolności w celu wykonania kar prawomocnie orzeczonych a nieobjętych przekazaniem;

b) Powód nie wykazał, aby skazanie za nie alimentację wpływało na Jego sytuację jako pracownika, w sytuacji gdy pracodawca ma prawo uzyskać informację o osobie, której dane zostały zgromadzone w Krajowym Rejestrze Karnym w zakresie niezbędnym do zatrudnienia pracownika, co do którego z przepisów ustawy wynika wymóg niekaralności, korzystania z pełni praw publicznych, ustalenia uprawnienia do zajmowania określonego stanowiska, wykonywania określonego zawodu, lub prowadzenia określonej działalności gospodarczej, co w sposób oczywisty przełożyło się na ograniczone możliwości zatrudnienia Powoda, co więcej Powód nie uzyskał możliwości świadczenia pracy podczas pobytu w Zakładzie Karnym w warunkach wolnościowych;

c) Powód nie wykazał, aby w czasie doprowadzania Jego osoby do sądu w związku z rozprawami dopuszczono się naruszenia jakichkolwiek praw Powoda, w sytuacji gdy, z wyjaśnień złożonych podczas rozprawy w dniu 18 kwietnia 2018 roku, wprost wynika, że Powód, który jest cukrzykiem czekał w transportach na rozprawy wiele godzin bez leków i odpowiedniego pożywienia, musiał kontaktować się każdorazowo z innym lekarzem więziennej służby zdrowia, co sprawiało wiele problemów i opóźniało przyjmowanie przez Niego leków, czy regularne pory spożywania posiłków;

2. art. 233§1 k.p.c. poprzez:

- brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i pominięcie w ocenie rozmiaru doznanej przez Powoda krzywdy brak wiedzy Powoda o dacie nabycia uprawnień do warunkowego przedterminowego zwolnienia, odmowa udzielenia samego warunkowego przedterminowego zwolnienia ze względu na odległy koniec kary i wielokrotność skazań, sklasyfikowanie Powoda do grupy(...)w systemie zamkniętym, brak otrzymywania przepustek, ograniczone widzenia z osobami trzecimi, ograniczona ilość spacerów oraz czasu ich trwania, brak możliwości podjęcia pracy w warunkach wolnościowych, ograniczone możliwości udziału w zajęciach kulturalno – oświatowych, wielokrotne transporty na rozprawy, które negatywnie wpłynęły na stan zdrowia Powoda, naruszenie dobrego imienia Powoda, utrata zaufania Powoda do polskiego wymiaru sprawiedliwości;

- sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zeznań Powoda w zakresie okoliczności rzutujących na rozmiar krzywdy doznanej wskutek naruszeń Pozwanego, w szczególności poczucia pokrzywdzenia poszkodowanego, wpływu naruszeń na sytuację penitencjarną Powoda, jak również Jego sytuacji jako pracownika, doznanego wskutek naruszeń uszczerbku na zdrowiu

3.. art. 327¹ § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez brak wskazania dłaczego Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku nie zasądził kwoty tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu, lecz od dnia 20 lutego 2018 roku, pomimo zgłoszenia żądania w tym zakresie;

III. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym w zakresie:

a) ustalenia rozmiaru krzywdy Powoda, doznanych przez Powoda cierpień psychicznych, wpływu naruszeń Pozwanym na sytuację Powoda jako pracownika, błędnego przyjęcia przez Sąd, że Powód nie doznał w następstwie przypisanym Pozwanym naruszeń uszczerbku na zdrowiu, jak również że nie zostały naruszone jakiegokolwiek prawa Powoda w związku z rozprawami;

b) ustalenia, iż brak jest podstaw do przyjęcia, że podjęcie postępowania w sprawie o sygn. akt (...) (uprzednio sygn. akt (...)) oraz prowadzenie postępowania było bezzasadne, w sytuacji gdy Sąd Grodzki w W. w sposób wyraźny zwolnił Powoda od przekazania w zakresie przestępstwa nie alimentacji z art. 209 § 1 k.k., Powód nie zrzekł się zasady specjalności, a Sąd Rejonowy w B. nie przeanalizował dokładnie, które orzeczenia stanowią podstawę przekazania, wbrew nakazowi ustalenia zakresu zasady specjalności, co przesądzało o prowadzeniu postępowania wbrew art. 607e § 1 k.p.k.;

c) ustalenia, iż brak jest podstaw do przyjęcia, że prowadzenie postępowania w sprawie o sygn. akt (...) (uprzednio sygn. akt (...)) toczyło się w sposób przewlekły, w sytuacji gdy pomimo wskazań Sądu Najwyższego, iż niezbędne jest dokonanie weryfikacji poprzez „uzyskanie od władz brytyjskich jednoznacznego stanowiska co do zakresu przekazania A. Ż. władzom polskim” - Sąd Rejonowy w B. zaniechał takowej inicjatywy na wcześniejszym etapie, przesądzając o braku efektywności prowadzonego postępowania i prolongowaniu terminu finalnego rozpoznania sprawy;

Powód wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i o uwzględnienie powództwa w całości. Pełnomocnik powoda wniósł też o przyznanie wynagrodzenia za zastępstwo prawne z urzędu.

Strona pozwana w swej apelacji zaskarżyła orzeczenie w części uwzględniającej powództwo, zarzucając:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia tj.:

- art. 233 §1k.p.c. poprzez pominięcie w ustaleniach faktycznych, iż powód dopiero przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie uzyskał wiedzę o przetwarzaniu jego danych w Krajowym Rejestrze Karnym - co wynika m.in. z dowodu z przesłuchania stron oraz pisma Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 19 czerwca 2017 r. a co za tym idzie nie istnieje adekwatny związek przyczynowy pomiędzy „negatywnymi odczuciami i poczuciem strachu i stresem naruszającymi wolność i godność powoda, a przetwarzaniem tych danych do czasu dowiedzenia się o tym fakcie przez powoda. W konsekwencji zasądzenie zadośćuczynienia w sytuacji, gdy dane te nie były już przetwarzane w momencie dowiedzenia się o tym fakcie przez powoda, bądź też były przetwarzane przez znikomy okres czasu

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędne ustalenie, iż istnieje adekwatny związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem dóbr osobistych powoda, a przetwarzaniem jego danych w Krajowym Rejestrze Karnym przy jednoczesnym ustaleniu, iż w rejestrze tym znajdowały się inne wpisy dotyczące prawomocnych skazań powoda, a co za tym idzie nawet w przypadku nieprzetwarzania danych w zakresie kary orzeczonej wyrokiem w sprawie (...) dane powoda nadal były przetwarzane, a powód nie mógłby uzyskać zaświadczenia o braku wpisów w ww. rejestrze

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez poczynienie ustaleń faktycznych w zakresie naruszenia dóbr osobistych powoda wywołanego przetwarzaniem jego danych w Krajowym Rejestrze Karnym jedynie na podstawie dowodu z przesłuchania powoda, podczas gdy okoliczności te mogły zostać udowodnione innymi środkami dowodowymi, a dowód z przesłuchania strony jest dowodem subsydiarny i cechuje go subiektywność,

- art. 233 § 1k.p.c. poprzez błędne ustalenie, iż brak jest dowodów, iż pismo dotyczące zwrotu karty karnej powoda było wysłane do Krajowego Rejestru Karnego, podczas gdy strona powodowa nie kwestionowała ani powyższej okoliczności, ani dokumentu w postaci odpisu książki podawczej z dnia 7 sierpnia 2013 r., podczas gdy w książce nadawczej zostało uwidocznione pismo adresowane do Ministerstwa Sprawiedliwości, a data ww. pisma odpowiada dacie jego nadania. W konsekwencji poczynienie takiego ustalenia, powinno skutkować uznaniem braku bezprawności działania pozwanego, a co najmniej uwzględnieniu powyższego przy ustaleniu kwoty należnego zadośćuczynienia z uwagi na stopień winy naruszcyciela

- art. 233 § 1k.p.c. poprzez błędne ustalenie, iż powód „przy pomocy obrońcy czynił starania o wyjaśnienie swojej sytuacji prawno-karnej i zaniechanie przetwarzania danych przez Krajowy Rejestr Karny, podczas gdy z pisma

Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 19 czerwca 2017 r. wynika, iż pismo strony powodowej wpłynęło w dniu 24 stycznia 2017 r., a zatem już po zaprzestaniu przetwarzania danych przez Krajowy Rejestr Karny

- art. 233 § k.p.c. poprzez błędne ustalenie, iż powód „przy pomocy obrońcy czynił starania o wyjaśnienie swojej sytuacji prawno-karnej i zaniechanie przetwarzania danych przez Krajowy Rejestr Karny, podczas gdy Rzecznik Praw Obywatelskich nie posiada kompetencji do ingerencji w treść ww. rejestry, a właściwym trybem byłoby złożenie wniosku o wydanie decyzji przez Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie sprostowania danych w Krajowym Rejestrze Karnym. W konsekwencji Sąd błędnie pominął okoliczność, iż powód przyczynił się do powstania szkody,

- art. 102 k.p.c. poprzez jego zastosowanie i odstąpienie od orzeczenia obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa procesowego stronie pozwanej w sytuacji, gdy okoliczności sprawy nie przemawiają za zastosowaniem ww. przepisu względnie

art. 102 k.p.c. poprzez jego zastosowanie i całkowite odstąpienie od orzeczenia obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa procesowego stronie pozwanej w sytuacji, gdy treść przepisu nakazuje w pierwszej kolejności wziąć pod uwagę możliwość

częściowego odstąpienia od tego obowiązku

II naruszenie . przepisów prawa materialnego, tj.:

-art 23 k.c. w zw. z art. 361 k.c. poprzez uznanie, iż istnieje adekwatny związek przyczynowy pomiędzy „negatywnymi odczuciami i poczuciem strachu i stresem naruszającymi wolność i godność powoda”, a przetwarzaniem tych danych podczas gdy powód dowiedział się o ww. już po zaprzestaniu przetwarzania jego danych, bądź też były przetwarzane przez znikomy okres czasu, przy jednoczesnym istnieniu innych wpisów w ww. rejestrze dotyczących powoda

- art 23 k.c. poprzez uznanie, iż doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda podczas, gdy Krajowy Rejestr Karny jest rejestrem niepublicznym, a dostęp do niego mają jedynie ściśle określone podmioty, zatem nie można uznać, aby doszło do

zobiektywizowanego naruszenia dóbr osobistych powoda,

- art 23 k.c. poprzez uwzględnienie powództwa z uwagi na okoliczność, że, „ujawnienie danych może stworzyć poczucie zagrożenia, niepewności stanowiących źródło stresu i frustracji, w sytuacji, gdy powołany artykuł statuuje odpowiedzialność, za rzeczywiste naruszenie dóbr osobistych, a nie samą możliwość ich naruszenia,

- art. 448 k.c. poprzez uznanie kwoty 20.000 zł za adekwatną w rozumieniu ww. przepisu, w sytuacji gdy powód dowiedział się o przetwarzaniu jego danych przez Krajowy Rejestr Karny już po zaprzestaniu przetwarzania jego danych, bądź też były przetwarzane przez znikomy okres czasu, powód podjął działania w tym zakresie już po zaprzestaniu przetwarzania danych przez KRK, z tym, że działań tych nie można uznać za właściwe. Jednocześnie brak jest bezprawności działania pozwanego, a przynajmniej stopień winy pozwanego nie uzasadnia zasądzenia zadośćuczynienia w kwocie 20.000 zł,

- art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. poprzez zasądzenie odsetek ustawowych w stosunku do kwoty zadośćuczynienia od dnia 50 grudnia 2020 r., a nie od daty wyrokowania.

Pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w części objętej pkt 1 orzeczenia oraz zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje wedle norm przepisanych.

Pozwany wniósł też o oddalenie apelacji powoda i o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny zasadniczo uznał za własne ustalenia Sądu pierwszej instancji z tym zastrzeżeniem, że podziela zarzut pozwanej, że z zeznań samego powoda wynika, że powód dowiedział się o

nieprawidłowościach w rejestrze karnym dopiero w 2016r., niemniej uzyskał świadomość o wadliwym wpisie o czym świadczy informacja o osobie z dnia 24 października 2016r. (k.22). Nawet jeżeli powód był skazany także za inne przestępstwa to jednak dla Sądu Apelacyjnego jest oczywiste, że nieprawdziwy wpis o kolejnym skazaniu prawomocnym wyrokiem godzi w dobra osobiste powoda w postaci czci i godności osobistej. Zarzucenie komuś, niezgodnie z prawdą, że jest osobą skazaną, karana godzi zarówno w poczucie własnej wartości jak i osłabia ocenę człowieka u innych osób i rodzi krzywdę. Nawet gdy taka osoba była już skazana za inne przestępstwa to niewątpliwie wadliwy wpis pogarsza ocenę człowieka. Zarzut pozwanego naruszenia w tym zakresie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. nie mógł więc zostać uwzględniony.

Ustalenia zaś wskazują, że Sąd Rejonowy w Busku nie dopełnił należytej staranności i nie zweryfikował skuteczności realizacji zarządzenia o zwrot karty karnej dotyczącej A. Ż.. Samo wysłanie informacji o uchyleniu prawomocnego wyroku nie jest wystarczające do uznania realizacji obowiązku z art. 12 ust. 2 pkt 26 w zw. z art.14 ust.1pkt 3 ustawy z dnia 24 maja 2000r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz.U.2012.654 t.j.) oraz w zw. z obowiązującym w dacie przekazania zawiadomienia do MS KRK § 11 ust. 1 pkt 1 z dnia 25 lipca 2013 r. w sprawie szczegółowości informacji umieszczanych w karcie rejestracyjnej i w zawiadomieniu (Dz.U.2013.892). Niewątpliwie więc powód wykazał naruszenie dóbr osobistych oraz związek przyczynowo skutkowy pomiędzy bezprawnością zaniechania a naruszeniem i krzywdą powoda. Nie obalono domniemania bezprawności. Szybsze działania powoda o sprostowanie danych mogły przyspieszyć zniweczenie skutków naruszenia, samo jednak naruszenie nastąpiło. Dane powoda były niewłaściwie przetwarzane przez okres ok. 3 lat a informacja o takim wadliwym przetwarzaniu dotarła do powoda i była dostępna podmiotom publicznym. Nie można więc zupełnie wykluczyć, że wpisy w rejestrze karnym mogły mieć pewien wpływ na oceny komisji penitencjarnej już w toku wykonywania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 18 listopada 2005r. sygn. akt (...), wszak popełnienie przestępstw wpływa na ocenę stopnia demoralizacji.

Trzeba jednak jednocześnie wskazać, że powód nie wykazał by wpis w rejestrze karnym miał wpływ na częstotliwość otrzymywania przepustek, widzenia z osobami trzecimi, czy też ilość spacerów. Nie był on traktowany jako osoba niebezpieczna. Należy zaś podkreślić, że wykonanie kary orzeczonej w sprawie sygn. akt (...) nie miało charakteru bezprawnego. Powód też w sposób prawidłowy został skazany za przestępstwo z art. 209§1 k.k. w sprawie (...). Dane o tym skazaniu były prawidłowo przetwarzane. Wątpliwości co do możliwości wykonania tej kary, które leżały u podstaw zmiany kolejności wykonania kar (vide decyzja z dnia 3 stycznia 2012r.) nie zmieniały oceny, że powód już w przeszłości popełnił przestępstwo niealimentacji. Już przed 2017r. było to przestępstwo popełniane z winy umyślnej, stąd ujawnienie informacji o kolejnym skazaniu powoda za takie przestępstwo nie mogło wpłynąć w sposób istotny na ocenę postawy powoda. Wpis kolejnego przestępstwa stwierdzonego wyrokiem wydanym w sprawie (...) nie mógł ponadto wpłynąć na samą kwalifikację powoda jako skazanego przy skierowaniu go do rodzaju i typu zakładu karnego, oraz systemu odbywania kary w chwili rozpoczęcia odbywania kary, skoro wykonywanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie (...) formalnie rozpoczęło się w 2011r. Powód przebywał już w Zakładzie Karnym w B. od lutego 2012r. (k.28) , natomiast wyrok wydany w sprawie (...) uprawomocnił się dopiero w sierpniu 2012r. Ponadto Komisja Penitencjarna podejmowała decyzję w dniu 26 czerwca 2012r., a więc jeszcze przed uprawomocnieniem się wyroku wydanego w sprawie (...), ocena więc prognoz kryminologiczno-społecznych następowała niezależnie od wadliwego wpisu w rejestrze.

Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutu, że Sąd Grodzki w W. w sposób wyraźny zwolnił Powoda od przekazania w zakresie przestępstwa nie alimentacji z art. 209 § 1 k.k. Zaprzecza temu treść uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego, z którego wynika, że Sąd karny dysponował potwierdzeniem przekazania A. Ż., wystawionym przez (...)/(...) w L., który wskazywał jedynie na okoliczność, że podstawę tej decyzji stanowił europejski nakaz aresztowania, obejmujący dwa przestępstwa. Dopiero na etapie kasacji powód zaoferował dokumenty w postaci fotokopii poddające w wątpliwość zakres przekazania ale i one nie dawały jednoznacznej podstawy do oceny zakresu przekazania, skoro Sąd Najwyższy uchylając wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 7 sierpnia 2012r. sygn. akt (...) stwierdził, że dopiero po uzyskaniu stosownych dokumentów będzie możliwa ocena, czy faktycznie występek z art. 209 k.k. nie stanowił podstawy przekazania (k.15) Miał to także na uwadze Sąd Okręgowy w K., który uchylił wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia

31 października (...), oraz uchylił postanowienie Sądu Rejonowego w B.z dnia 9 maja 2014r. (k.18). Także brak jest jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania legalności postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2013r. (...).

Nie zmienia to jednak oceny, że od daty 7 sierpnia 2012r, tj od daty uprawomocnienia się wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w K. sygn. akt (...), którym utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 31 października 2011 roku sygn. akt (...), co najmniej do czasu wstrzymania tego wyroku powód musiał pozostawać w stanie zagrożenia, że wyrok ten zostanie wykonany. Do czasu zaś prawomocności umorzenia postępowania w prawie o przestępstwo nie alimentacji powód pozostawał w niepewności prawnej co do swojego statusu prawnego. Jakkolwiek za dane o zakresie przekazania odpowiadały władze brytyjskie, to jednak trudno podzielić stanowisko Sądu pierwszej instancji o braku przewlekłości postępowania w sprawie sygn. akt (...). Postanowienie z dnia 9 maja 2014r. sygn. akt (...) o umorzeniu postępowania zostało wydane przedwcześnie a dopiero w styczniu 2016r. przekazano informację w której jednoznacznie wskazano, iż nakazuje się zwolnić A. Ż. od wykroczenia nie płacenia alimentów na rzecz dziecka. Niewątpliwie prawo do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie nie jest dobrem osobistym, to jednak nie wyklucza to przyjęcia naruszenia jednego z dóbr określonych w art. 23 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2015 r. V CSK 741/14 OSNC 2016/7-8/95). Nie stanowi dobra osobistego wskazywane przez powoda zaufanie do organów państwa. Natomiast dobrami takimi są: poczucie bezpieczeństwa osobistego i godność, która konkretyzuje się w poczuciu własnej wartości i oczekiwaniu szacunku ze strony innych osób. Trzeba dostrzec, że w tym przypadku kwestia wyjaśnienia zakresu przekazania powoda była aktualna od samego początku. Sąd Rejonowy w B. otrzymał jasne wskazanie dotyczące konieczności wyjaśnienia zakresu podstaw przekazania powoda przez władze brytyjskie, lecz wydając w maju 2014r. postanowienie o umorzeniu postępowania tej kwestii niezwłocznie nie wyjaśnił. Z tej przyczyny orzeczenie to uchylono. Zwłoka ta miała wpływ na poczucie bezpieczeństwa osobistego powoda i jego poczucie własnej wartości a pośrednio także na wolność skoro do czasu umorzenia postępowania aktualny był środek zapobiegawczy w postaci dozoru. Powyższa ocena nie wpływa jednak na prawidłowość rozstrzygnięcia, albowiem ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd Okręgowy brał pod uwagę poczucie zagrożenia, niepewności sytuacji prawnej powoda, stanowiących źródło stresu i frustracji, a także fakt, że kontynuowanie postępowania karnego oraz podejmowane działań zmierzających do pozyskania zgody na wykonanie innych orzeczeń niż objętych przekazaniem, zwiększały strach o zastosowanie wobec niego przymusu, w tym także związany z obawami o wykonania kar prawomocnie orzeczonych, ale nie objętych przekazaniem, co naruszało zarazem godność powoda. Sąd Okręgowy uwzględnił więc wszystkie okoliczności istotne dla określenia poziomu zadośćuczynienia i brak jest podstaw do uznania, że kwota zadośćuczynienia jest rażąco nieodpowiednia.

Sąd Apelacyjny zauważa, że kwoty na poziomie żadnym przez powoda są zasądzane w odniesieniu do osoby, którą niesłusznie umieszczono jako skazaną w KRK w sytuacji gdy taki stan dotyczył osób o dobrej opinii i przełożył się w sposób istotny na sytuację życiową takiej osoby (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2019 r. V CSK 77/18 LEX nr 2652328). W tym zaś wypadku powód był osobą skazaną za inne przestępstwa, odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną przez Sąd Okręgowy w K. w dniu 18 listopada 2005 roku sygn. akt (...), który uznał A. Ż. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 252 § 1 k.k. i art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 50 złotych. Wykonanie tego wyroku nie naruszało art. 606 e k.p.k. Powód nie był osobą o nieposzlakowanej opinii i co więcej w aspekcie prawomocnego skazania wyrokiem z dnia 9 stycznia 2004 roku sygn. akt (...) za przestępstwo z art. 209§1 k.k. nie mógł też uchodzić za osobę, która prawidłowo realizuje obowiązek alimentacyjny. Trzeba też podkreślić, że nie ma żadnych podstaw do uznania, że w odniesieniu do powoda wykonano środek karny w sposób kolidujący z dokumentem przekazania.

Wbrew zarzutom apelującego powoda jego zeznania nie są też wystarczające do uznania, że działanie / zaniechanie / Skarbu Państwa miało wpływ na zdrowie powoda. Jeżeli jak twierdzi powód stan jego niepełnosprawności istniał od 15 czerwca 2011 roku, to ani prowadzone postępowanie karne ani też wykonanie kary pozbawienia wolności nie mogło być źródłem tego stanu. Powód też nie wykazał by zdarzenia te, jak też uzyskanie informacji o wpisie do rejestru karnego, mogły pogorszyć jego stan zdrowia. Jego osobiste, subiektywne przekonanie nie jest wystarczające. Protokół zatrzymania wskazywał, że powód już wcześniej miał problemy ze zdrowiem, leczyl się psychiatrycznie ,

kardiologicznie i odwykowo (k 34). Karta informacyjna z leczenia szpitalnego z dnia 4 lipca 2012r i z dnia 20 listopada 2012r. wskazywały ponadto na cukrzycę, nadciśnienie tętnicze, chorobę wieńcową (stan po pomostowaniu tętnic wieńcowych), hiperlipidemię, otyłość i nikotynizm. Pisma Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej wskazują, że w trakcie pobytu w Zakładzie Karnym w B. był objęty opieką medyczną, w tym także związaną z cukrzycą a w opinii naczelnego lekarza inspektoratu nie stwierdzono nieprawidłowości (k. 43, k. 47) jak też nie stwierdzono by stan zdrowia powoda się pogorszył (k.44). Potwierdzeniem tego jest także fakt , iż w 2016r. powód nadal był niepełnosprawny w stopniu tylko umiarkowanym (k.51). Także karta informacyjna z dnia 25 lipca 2016r. (k 56) nie daje podstaw do uznania, że stan zdrowia powoda uległ istotnemu pogorszeniu , szczególnie, że został wypisany w stanie ogólnym dobrym .

Niezależnie od tego słusznie Sąd Okręgowy uznał, że roszczenie Powoda w zakresie odbywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w B., w tym leczenia Powoda uległo przedawnieniu z uwagi na treść art. 442⁽¹⁾ k.c. Sąd Apelacyjny nie kwestionuje, że dowiedzenie się o szkodzie łączy się przy uszkodzeniu ciała z uzyskaniem informacji o następstwach zdarzenia, co zwykle następuje z chwilą przeprowadzenia odpowiedniej diagnostyki. W tym jednak wypadku brak jest danych dających podstawę do przyjęcia, że po opuszczeniu Zakładu Karnego , w tym po zwolnieniu w dniu 20 kwietnia 2013 roku w związku z wykonaniem zastępczej kary pozbawienia wolności za nieuiszczoną karę grzywny powód uzyskał nowe informacje o swoim stanie zdrowia. Informacja leczenia szpitalnego z 2016r, nie daje do tego podstaw.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego skutków prowadzenia sprawy (...) to Sąd Apelacyjny .zauważa, że samo prowadzenie takiego postępowania nie mogło mieć charakteru bezprawnego. Sąd Rejonowy w B., na podstawie art. 607e § 3 pkt 8 k.p.k., wystąpił do władz sądowniczych Wielkiej Brytanii o wyrażenie zgody na wprowadzenie do wykonania wobec A. Ż. zastępczej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, za orzeczoną wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 9 stycznia 2004 roku sygn. akt (...) karę 12 miesięcy ograniczenia wolności. Kwestia ewentualnego przedłużenia uzyskania zgody mogłaby zwiększać krzywdę powoda przy ocenie naruszenia dób osobistych w związku z brakiem bezpieczeństwa związanego z niepewnością sytuacji prawnej powoda, niemniej postanowieniem z dnia 22 kwietnia 2014 roku sygn. akt (...) Sąd Rejonowy w B., umorzył postępowanie wykonawcze wobec A. Ż. w sprawie sygn. akt (...) w części dotyczącej wykonania kary ograniczenia wolności z uwagi na przedawnienie wykonania tej kary. Postanowienie uprawomocniło się w dniu 27 maja 2014 roku 18/12. Sytuacja więc powoda co do wykonania kary orzeczonej w sprawie (...) wyjaśniła się niezależnie od uzyskania w styczniu 2016r w sprawie (...)informacji o zakresie podstaw wydania, Roszczenie majątkowe powoda przedawniło się więc jeszcze przed wniesieniem pozwu i zarzut naruszenia art. 442⁽¹⁾ k.c. nie był zasadny.

Sąd Apelacyjny w całości też podziela wywody Sadu pierwszej instancji co do braku wpływu prowadzonych postępowań i faktu ujawnienia danych w rejestrze karnym na możliwość zatrudnienia i na sytuację ekonomiczną powoda. Zarzuty powoda w tym zakresie nie są zasadne. Sama niepełnosprawność stanowi ograniczenie możliwości zatrudnienia a ponadto powód niezależnie od kwestii podstaw wydania z Wielkiej Brytanii nie mógł uchodzić za osobę niekaraną i nie mógł uzyskać zaświadczenia o niekaralności.

Jak już jednak wyżej wskazano doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda na skutek deliktu. Zadośćuczynienie pieniężne o jakim mowa w art. 448 k.c.. nie jest zależne od pogorszenia sytuacji materialnej poszkodowanego, stąd okoliczność , że powód nie wykazał negatywnych następstw naruszenia w sferze ekonomicznej nie uchyla podstaw do zastosowania powołanego przepisu. Zasądzona kwota jest zdaniem Sądu drugiej instancji odpowiednia do krzywdy poszkodowanego i realizuje funkcję kompensacyjną oraz uwzględnia sytuację osobistą A. Ż.. Zarzuty apelacji pozwanego pomijają, że przetwarzanie danych o skazaniu powoda trwało przez dłuższy czas (choć w części bez świadomości powoda tego faktu) i stanowiło oczywistą bezprawność przy wykonywaniu władzy publicznej. Zadośćuczynienie więc w tym przypadku realizuje także funkcję represyjno –prewencyjną.

Niezasadnie obie strony kwestionują datę zasądzenia odsetek. Wymagalność roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę może różnie się kształtować w zależności od okoliczności sprawy (przywołać tu można wyroki SN z dnia 18 lutego 2011 r. sygn. akt I CSK 243/10 LEX nr 84810 i z dnia 18 stycznia 2018 r. V CSK 142/17LEX nr 2455743). Sąd

w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony w wyroku SN z dnia 8 marca 2013 r. III CSK 192/12 Lex nr 1331306, że: "jeżeli powód żąda od pozwanego zapłaty określonej kwoty tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od określonego dnia, poprzedzającego dzień wyrokowania, odsetki te powinny być zasądzone zgodnie z żądaniem pozwu, o ile tylko w toku postępowania zostanie wykazane, że dochodzona suma rzeczywiście się powodowi należała tytułem zadośćuczynienia od wskazanego przez niego dnia". Można dodatkowo wskazać, że strona pozwana nie może sama czerpać korzyści z powstrzymania się od spełnienia znacznej części świadczenia oczekując np. na wydanie prawomocnego wyroku i pozbawiać w ten sposób uprawnionego czerpania korzyści z tego zadośćuczynienia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2011 r., I CSK 243/10, LEX nr 848109, z dnia 16 grudnia 2011 r., V CSK 38/11 LEX nr 1129170 i z dnia 14 stycznia 2011 r. I PK 140/10 OSNP 2012/5-6/66). Powód jednak pomija, że z zasady roszczenie miało charakter bezterminowy, stąd dochodzenie odsetek od dnia wniesienia pozwu naruszało art. 455 k.c. w zw. z art. 481 k.c. Pozwana zaś pomija, że już po doręczeniu odpisu pozwu, wnosząc w dniu 19 lutego 2022 r. o oddalenie powództwa знаła już wszystkie istotne okoliczności sprawy, czego nie zmieniło późniejsze przesłuchanie powoda w charakterze strony.

Pozwana niezasadnie też podnosi zarzut naruszenia art. 102 k.p.c. Zarówno sytuacja majątkowa, uznaniowy charakter roszczenia, jak i sytuacja materialna i życiowa powoda dawała podstawy do zastosowania art. 102 k.p.c. Podjęcie przez Sąd Okręgowy decyzji procesowej o zastosowaniu przy rozstrzygnięciu o kosztach zasad słuszności miało charakter dyskrecjonalny tj jest było oparte na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem, przy uwzględnieniu okoliczności rozpoznawanej sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012 r. III CZ 10/12 OSNC 2012/7-8/98 z dnia 28 lutego 2020 r. V CSK 485/19 LEX nr 3221529. Takie rozstrzygnięcie może być podważone tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwe. To zaś w sprawie nie zachodzi.

Powyższe skutkowało oddaleniem obu apelacji jako niezasadnych w oparciu o art. 385 k.p.c. w zw. z art. 374 k.p.c. i art. 15 z z s¹ ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U.2021.2095 t.j.).

Oddalenie obu apelacji skutkowało ponadto wzajemnym zniesieniem kosztów postępowania apelacyjnego na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 391§1 k.p.c. Uwzględniono przy tym, że powołany przepis nie wymaga arytmetycznie dokładnego rozdzielenia kosztów procesu, stąd różnice w wartości przedmiotu zaskarżenia nie mogły mieć decydującego znaczenia, w świetle charakteru sprawy.

O kosztach zastępstwa z urzędu orzeczono przy zastosowaniu § 2, §4, §8 pkt 6 i 16 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 t.j, przy uwzględnieniu, że konstytucyjne zasady ochrony praw majątkowych i równości nie pozwalają na przyznanie pełnomocnikowi powoda wynagrodzenia z uwzględnieniem VAT w kwocie niższej niż wynagrodzenie w analogicznej sprawie zwracane stronie reprezentowanej przez pełnomocnika z wyboru.

SSA Sławomir Jamróg